

– Om man vill så går det.

Det låter enkelt när My Hellborg förklarar hur hon får ihop vardagen med tre barn, eget företag, lantgård, hästar och sambo som är borta mycket.

Men sen erkänner hon att det inte räcker med vilja, det krävs också en hel del planering.

Auris har gjort ett återbesök hos My Hellborg, som var porträttperson för nio år sedan.

TEXT: ULRIKA NILSSON FOTO: CECILIA HALLIN

– Yrkesrollen har gett mig en bättre självkänsla

NÄR AURIS TRÄFFADE My Hellborg 2002 var hon ensamstående mamma till Fredric och studerade juridik andra året vid Göteborgs universitet. Hon berättade då hur det var att leva ensam med ett litet barn och om sin framtidsdröm: att arbeta i USA som advokat åt hemlösa och fattiga.

När vi gör ett återbesök har det skett stora förändringar i hennes liv. Hon är jurist och driver sedan flera år en firma i centrala Göteborg tillsammans med en kollega. Hon har blivit sambo med en amerikansk man, fått ytterligare två barn, bott utomlands, köpt en gård och har islandshästar.

Några par hörapparater har hon hunnit slita ut också. Den senaste var det dock hunden, numera såld, som tuggade sönder.

Familjetradition

Vi hälsar på en fredag och då har My och Fredric som tradition att baka kladdkaka. De diskuterar engagerat vilka faktorer som avgör hur resultatet blir. De ger dagens kaka betyget godkänt.

De två minsta barnen, Steven, 3, och Elliot, 1, är på dagis.

My drar oftast vardagslasset helt själv. Sambon Alan, driver företag både i USA och i Storbritannien. Eftersom han inte kunde flytta sin verksamhet till Sverige blev lösningen att han har dubbelt boende och han är därför bara hemma hos familjen varannan helg.

– Det känns alltid jobbigt precis innan han ska åka, men sen går tiden jättefort tills han är tillbaka igen.

God planering är hennes verktyg för att få allt att fungera.

Flyttade tillbaka

Ett av My Hellborgs mål som ung var alltså att flytta till USA. Via internet träffade hon Alan och efter att ha umgåtts en tid flyttade My och Fredric till honom i New Jersey.

Men efter ett år kände My att hon längtade tillbaka till Sverige.

– Jag saknade naturen och vardagliga

saker som att kunna cykla ärenden. I USA tog man alltid bilen om man skulle någonstans.

Hon ville bo på landet och kände att tiden var mogen att förverkliga en annan dröm som hon hade, nämligen att köpa en gård och ha hästar.

Familjen bor nu i Lindome söder om Göteborg och i hagen nedanför huset går tre islandshästar. Trots allt arbete som det innebär att ha gård ångrar hon inte att hon slog till.

– Jag har aldrig känt att jag måste göra som alla andra, utan jag gör det jag känner för. Man ångrar sällan det man gör utan det som man inte gjorde, säger hon.

Juridik för fler

My Hellborg driver sitt företag tillsammans med en kollega. Deras målsättning är att göra juridisk rådgivning tillgänglig för fler människor.

– För många skulle det löna sig att anlita juridisk hjälp i samband med kontraktskrivning, testamente och liknande. Folk försöker lösa sina tvister själv och då kan det bli fel och kostsamt i slutänden.

– Juridik behöver inte vara snobbigt eller dyrt. Visst klär jag mig strikt i kavaj i bland, men oftast är klädseln mer ledig.

Familjerätt, bland annat vårdnadsärenden, har kommit att bli firmans största område. De får också ofta uppdrag som målsägandebiträden i ärenden som handlar om att barn blivit utsatta för brott.

Hästarna ger ro i en stressig vardag. My Hellborg förverkligade sin dröm om att bo på en gård på landet.

– Det kan vara ganska tunga och utdragna processer.

My är hörselskadad sedan födseln och är helt beroende av hörapparater. På ena örat har hon väldigt dålig taluppfattning även med hörapparater. Hon läser på läpparna och försöker se till att ha tyst omkring sig när hon ska lyssna.

– Det fungerar oftast bra. Jag brukar inte börja med att säga att jag är hörselskadad när jag träffar en ny klient, men om jag inte hör så berättar jag och det brukar inte bli några särskilda reaktioner.

Säger ifrån

Utöver hörapparaterna har hon för närvarande inga andra hjälpmedel, men hon har för avsikt att skaffa ett kommunikationssystem.

Hon är besviken på att Göteborgs tingsrätt inte utrustades med bra hörsel teknik när den flyttade till nya lokaler för inte så länge sen.

– Där finns ett system med hörlurar som man ska sätta på örat, men det fungerar inte för mig, jag hör bättre utan, säger hon.

Vid några tillfällen har hon inte kunnat

höra på grund av att personer haft händerna för munnen, vägrat prata i mikrofonen eller liknande.

– Jag är inte rädd för att säga ifrån, men ibland blir det väldigt tjatigt. Med tiden har jag lärt mig att inte ta åt mig av motgångar och att inte bry mig om vad andra eventuellt tänker när jag frågar om.

Stärkt av yrkesroll

My berättar att yrkesrollen och livserfarenhet har gett henne en god självkänsla. Men ibland sviker den, när minnen från barndomen dyker upp. I grundskolan var My mobbad.

– Jag smälte inte in. Hade konstiga kläder, stora glasögon och tandställning. Dessutom hörde jag dåligt.

När hon var 15 skilde hennes föräldrar sig och My flyttade med sin mamma från Skåne till Göteborg. Där kom hon bort från mobbarna och kunde sakta men säkert börja bygga upp sin självkänsla.

Efter flytten började hon också i hörselklass och fick för första gången hörselskadade vänner.

– Det var skönt att komma till en ny mil-

jö, men jag tycker att det var alldeles för låga krav i hörselklassen. Jag kände mig inte stimulerad.

När hon läste till jurist träffade hon inga andra studenter som hörde dåligt. Hon tyckte det var synd och uppmanar hörselskadade ungdomar att satsa på högskolestudier – samt att ta reda på vilket stöd man kan få.

– Jag skulle tycka det var jätteroligt om jag på något sätt kunde inspirera unga hörselskadade att tro på sig själv och våga förverkliga sina drömmar. Man måste inte vara som alla andra. ●

My trivs bäst i Sverige, men sonen Fredric kan tänka sig att flytta tillbaka till USA i framtiden.